

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem v právní věci

žalobce: **L. K.**
bytem X.

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2019, č. j. MPSV-2018/86843-924/5,
sp. zn. SZ/MPSV-2018/86843-924,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9. 5. 2019, č. j. MPSV-2018/86843-924/5, sp. zn. SZ/MPSV-2018/86843-924, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Úřad práce České republiky – krajská pobočka ve Zlíně (dále jen „úřad práce“) rozhodnutím ze dne 6. 4. 2018, č. j. 18929/2018/ZLI, snížil žalobci příspěvek na péči dle

zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“) z 8 800 Kč na 4 400 Kč od května 2018, neboť dle zdravotního posudku okresní správy sociálního zabezpečení žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá 6 základních životních potřeb – oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, výkon fyziologické potřeby, péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí úřadu práce potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že krom uvedených základních potřeb nelze považovat za zvládnutou základní životní potřebu orientace, neboť žalobce není orientován v čase, což vyplývá z diagnózy praktického lékaře i psychiatra.
3. Ve vztahu k základní životní potřebě mobilita žalobce uvádí, že nezvládá chůzi po nerovném povrchu. V diagnóze má žalobce uveden stoj s nestabilitou, paraparetická chůze (těžkopádná, nesouměrná), napadání na levou nohu, cirkumdukce (obloukovitý pohyb následkem částečného ochrnutí jedné nohy). Posudková komise proto nesprávně konstatovala, že o zvládání chůze po nerovném povrchu nejsou pochybnosti, přičemž při sociálním šetření se toto nezkoumalo. Součástí potřeby mobilita je dle žalobce používání dopravního prostředku komplexně, tedy také zakoupení jízdenky na určitý čas a hlídání času odjezdu. To je pro žalobce jako člověka neorientujícího se v čase nemožné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvádí, že za neschopnost mobility se považuje též odkázanost na invalidní vozík. Přidělení vozíku však neuroložka doporučila a byl žalobci vydán.
4. Co se týče základní životní potřeby stravování, namítá žalobce, že úchopová schopnost pravé ruky není zcela zachována. Pro žalobce je nemožné některou stravu (zejména maso) lžící rozdělit. Ze stravy by proto musela být vyloučena všechna jídla s jiným než rozvařeným masem. To by se ovšem již nejednalo o zvládnutí základní životní potřeby v přijatelném standardu.
5. Posudek vydaný v odvolacím řízení proto žalobce považuje za vadný a navrhuje napadené rozhodnutí zrušit.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

6. Žalovaný uvádí, že v prvostupňovém řízení neměl žalobce k podkladům rozhodnutí žádné výhrady, přičemž již tehdy měl v souladu se zásadou koncentrace řízení veškeré skutečnosti a námitky uplatnit. Přesto se žalovaný všemi skutečnostmi zabýval a závěry úřadu práce přezkoumal.
7. Nezvládání potřeby orientace žalobce ve správním řízení vůbec nenamítal. Přesto se posudková komise a žalovaný touto potřebou řádně zabývali, přičemž vycházeli z kompletní lékařské dokumentace a své závěry řádně odůvodnili. Ani ve vztahu k potřebě mobility žalobce nepředložil nic, co by mohlo zpochybnit posudkový závěr. Nadto žalobce argumentuje i zcela nesouvisejícími úkony (nákup jízdenky apod.). Pokud jde o tvrzení žalobce, že mu neuroložka doporučila přidělení invalidního vozíku, nic takového nebylo doloženo, třebaže byl žalobce o možnosti předkládat podklady poučen. Ohledně potřeby stravování žalobce při sociálním šetření sdělil, že někdy si maso pokrájí sám, někdy musí krájet manželka. Nejde tedy o úkon každodenní péče ve smyslu § 8 zákona o

sociálních službách. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu se zákonem a vycházel z přesvědčivých posudkových závěrů, navrhuje proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

8. Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, v níž uvádí, že nepodáním námitek ve správním řízení není dotčeno jeho právo podat odvolání nebo správní žalobu. K jednotlivým bodům vyjádření žalovaného žalobce dodává, že nákup jízdenky není zcela nesouvisející úkon s posouzením mobility, nýbrž úkon nutný a neoddělitelný. Invalidní vozík byl žalobci přidělen při rehabilitaci po těžkém úrazu v roce 2006. Rozdělení stravy na menší kousky a naservírování je předpokladem zvládnání potřeby stravování. Pokud to daná osoba nedokáže vždy, bez ohledu na druh jídla, není potřeba zvládnuta v přijatelném standardu. Záznam o sociálním šetření není dostatečný pro objasnění všech okolností potřebných pro rozhodnutí, např. nezmiňuje, že žalobce bydlí cca 2 km od zastávky autobusu na místy velmi strmém kopci.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
10. Žaloba je důvodná.
11. Spornou otázkou je v nynějším případě to, zda žalobce zvládá tři vyjmenované základní životní potřeby, přičemž nezvládnutí třech a více základních životních potřeb je předpokladem pro vznik nároku na příspěvek na péči ve výši odstupňované od počtu základních životních potřeb, při jejich zvládnání je osoba závislá na pomoci jiné osoby (§ 7 odst. 2 a § 8 zákona o sociálních službách).
12. Podle § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách *pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Podle odst. 6 téhož ustanovení bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis. Tímto předpisem je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „prováděcí vyhláška“). Podle § 1 odst. 1 této vyhlášky schopnost osoby zvládat základní životní potřeby se pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé základní životní potřeby vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce. Podrobná kritéria pro posuzování schopnosti zvládat základní životní potřeby tedy obsahuje příloha č. 1 prováděcí vyhlášky. Pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat (§ 2a prováděcí vyhlášky).*
13. Ustanovení § 1 odst. 4 vyhlášky ovšem současně dodává, že za neschopnost zvládnání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí

zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.

14. Stupeň závislosti osoby obligatorně posuzuje Okresní správa sociálního zabezpečení (posudkový lékař), přičemž vychází zejména ze zdravotního stavu doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Pro účely objektivního zjištění životních podmínek žadatele a jeho schopnosti samostatného života také provádí sociální pracovník sociální šetření. V řízení o oprávněném prostředku posuzuje zdravotní stav posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí.
15. Posudek ve věci příspěvku na péči musí být úplný, jednoznačný a přesvědčivý. Posudkový lékař se musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaná osoba namítá, a vyjádřit se k její schopnosti zvládat aktivity vyjmenované u jednotlivých životních potřeb v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky a své úvahy opřít o dostatečně zjištěný skutkový stav. Posudek je rozhodujícím důkazem v řízení o přiznání příspěvku na péči, pokud nevzbuzuje pochyby o své celistvosti a přesvědčivosti a neexistují jiné důkazy, které jeho správnost zpochybňují (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 3 Ads 77/2013 - 22, ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 Ads 35/2015 - 44, ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015 - 27, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 4 Ads 100/2016 - 25). Posudkový závěr musí být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý a srozumitelný i pro správní soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti. Soud ověřuje, zda posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí je úplný a přesvědčivý ve výše uvedeném smyslu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 Ads 136/2017 - 35).
16. Podle § 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky *při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby.* Schopnost zvládat základní životní potřeby se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a rovněž s ohledem na věk osoby.
17. Základními životními potřebami, jejichž zvládnutí je mezi žalobcem a žalovaným sporné, jsou orientace, mobilita a stravování.
18. Posudková komise žalovaného ve svém posudku vycházela z lékařské dokumentace žalobce (zejména nález MUDr. K. ze dne 4. 3. 2018 a psychiatrický nález MUDr. B. ze dne 21. 9. 2016). Ze zdravotní dokumentace vyplývá, že rozhodující příčinou nepříznivého zdravotního stavu žalobce je polytrauma po skoku ze 4. patra dne 30. 3. 2006, zejména úraz krční páteře, jehož důsledkem je kvadruparéza s převahou postižení levostranných končetin, a organický psychosyndrom. Žalobce má těžkou parézu levé horní končetiny (ve spastickém postavení, v prstech nic neudrží) a lehkou parézu ostatních končetin. Posudková komise se opírala ve svém závěru také o výsledky sociálního šetření ze dne 15. 1. 2018.
19. Za schopnost zvládat základní životní potřebu orientace se považuje stav, kdy osoba je schopna *poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se osobou, časem a místem, orientovat se v přirozeném sociálním prostředí, orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat.* Schopností orientace je třeba

rozumět orientaci v situacích pomocí smyslů – zraku a sluchu – s dostatečnou duševní kompetencí reakce na nastalé situace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 Ads 69/2014 – 50). Při vyhodnocování potřeby orientace je nutné hodnotit mj. schopnost orientovat se v přirozeném sociálním prostředí a schopnost orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat. Jak plyne z § 3 písm. d) zákona o sociálních službách, přirozeným sociálním prostředím se rozumí rodina a sociální vazby k osobám blízkým, domácnost osoby a sociální vazby k dalším osobám, se kterými sdílí domácnost, a místa, kde osoba realizuje běžné sociální aktivity (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Ads 271/2018 – 34).

20. Tuto potřebu vyhodnotil jako zvládnutou posudkový lékař OSSZ, přičemž ve vztahu k orientaci výslovně zmínil zejména závěry sociálního šetření.
21. V odvolání žalobce tyto závěry nijak nerozporoval ani nenamítal jejich nesprávnost. Jak žalobce správně uvádí, tato skutečnost jej nijak neomezuje v právu brojit proti napadenému rozhodnutí žalobou. Z povahy věci však nelze v žalobě namítat, že se žalovaný opomněl detailně zabývat takovými okolnostmi, na které účastník řízení neupozornil. Nic ovšem nebrání soudu přezkoumat, zda závěry žalovaného odpovídají lékařskému posouzení a ostatním podkladům, a zda je posudek v obecné rovině úplný, přesvědčivý a bezrozporný.
22. Posudková komise žalovaného se již zabývala konkrétněji zvládáním základní potřeby orientace. Vycházela ze skutečnosti, že v oblasti duševních funkcí nebyla u žalobce prokázána žádná závažná porucha. Podle nálezu MUDr. K. vykazuje žalobce „*chování přiměřené, komunikace a řeč přiměřená, orientace místem a osobou ano, časem ne, paměť přiměřená, intelekt snížený*“. Psychiatr MUDr. B. uvádí: „*nepřesná orientace v čase, jinak všemi směry správně, projev simplexní, těžkopádný, zpomalené psychomotorické tempo*“. Dle sociálního šetření je v případě žalobce orientace v místě, čase, osobou v pořádku.
23. V nynější věci je z uvedeného zřejmé, že oba ošetřující lékaři žalobce a zpráva ze sociálního šetření hodnotí schopnost žalobce orientovat se časem rozdílně, tj. dle sociálního šetření je žalobce orientován časem, dle vyšetření psychiatra je časem orientován nepřesně a dle vyšetření MUDr. K. žalobce není časem orientován vůbec. Posudkový závěr se však musí přesvědčivě vypořádat se všemi nashromážděnými poznatky, jediné v takovém případě bude splňovat podmínky úplnosti a přesvědčivosti, a to bez ohledu na případnou procesní aktivitu účastníka řízení. Posudková komise přijala závěr, že žalobce je orientován časem nepřesně, resp. že není orientován časem, aniž by však blíže odůvodnila, jaký dopad má tento závěr ve vztahu k hodnocení základní potřeby orientace. Přitom platí, že pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, musí tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013 – 32).
24. Nelze odhlédnout ani od toho, že posudková komise přijala svůj závěr bez toho, že by žalobce osobně vyšetřila. Dle ustálené judikatury platí, že ač je osobní vyšetření posuzovaného spíše pravidlem, není na něm nutné trvat vždy a bezpodmínečně (rozsudek ze dne 14. 9. 2011, č. j. 4 Ads 82/2011 – 44). Pokud však existují rozpory mezi jednotlivými podklady, z nichž posudková komise vycházela, aniž by bylo možné tyto rozpory odstranit nebo vysvětlit, je osobní vyšetření posuzovaného na místě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 3 Ads 214/2014 –

25). Jelikož tedy posudková komise vycházela při svém hodnocení z rozporných podkladů, tyto rozpory ve svém posouzení nevysvětlila, ani žalobce osobně nevyšetřila, posudek o zdravotním stavu, který je zásadním podkladem rozhodnutí, nelze hodnotit ve vztahu k základní potřebě orientace (aspektu orientace časem) jako přesvědčivý. Posudek není přesvědčivý také proto, že ač posudková komise přijala závěr, že žalobce je orientován časem nepřesně a není orientován časem, není z něj zřejmé, zda a jakým způsobem se tento závěr promítl do posouzení schopnosti stěžovatele zvládat základní životní potřebu orientace, jejíž součástí je také orientace časem. V tomto směru je proto nutné v dalším řízení zdravotní posudek doplnit.

25. Za schopnost zvládat základní životní potřebu stravování se považuje stav, kdy osoba je schopna *vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace*. Žalobce v žalobě zpochybňuje pouze to, že je schopen stravu rozdělit na menší kousky, tj. že není schopen pokrájet maso, a tudíž nelze hovořit o přijatelném standardu zvládání potřeby. Jelikož k závěru o závislosti na pomoci jiné osoby při zajištění životních potřeb postačuje, pokud posuzovaný nezvládá jen jedinou z vyjmenovaných aktivit, věnoval se krajský soud v souladu s dispoziční zásadou otázky, zda je dostatečně podložený závěr, že žalobce s využitím běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti zvládne danou aktivitu ve standardu, který je z hlediska právních předpisů ještě přijatelný.
26. Jak je uvedeno již shora, dle lékařského nálezu žalobce trpí těžkou parézou levé horní končetiny, v níž nic neudrží, a lehkou parézou pravé horní končetiny. Ke stravování používá pravou ruku, v níž je stisk přiměřený. Dle zprávy ze sociálního šetření žalobce dietu nemá, stravu buď odebírají hotovou, nebo připraví manželka. Maso apod. si někdy pokrájí sám, někdy musí krájet manželka. Nají se sám lžičkou. Žalobce sám obsluhuje rychlovarnou konvici a mikrovlnnou troubu. Potřebu stravování lékařský posudek zhodnotil tak, že žalobce je v rámci bytu mobilní, má smyslové i duševní kompetence k výběru hotové stravy a servírování, nemá problémy v oblasti příjmu stravy, je schopen uchopit hrnek, talíř, lžíci, porcování alespoň pomocí lžice. Ostatní okolnosti jsou zohledněny v rámci potřeby péče o domácnost, kterou žalobce nezvládá.
27. Stěžejní námitkou v žalobě je tvrzení žalobce, že pokud nedokáže naporcovat stravu vždy a bez ohledu na druh jídla, nelze základní životní potřebu vyhodnotit jako zvládnutou v přijatelném standardu. Z takto kategorickým tvrzením se krajský soud neztotožňuje. Nepochybně existují potraviny, jejichž porcování je objektivně náročnější, přičemž však obecně je přijatelné, pokud zvládá posuzovaná osoba naporcovat stravu alespoň lžící. Rozhodující je však skutečnost, zda posuzovaná osoba zvládne porcovat stravu běžnou, a to alespoň v takové míře, že není pod rámec přijatelného standardu nucena vybírat si převážně takovou stravu, která porcování vůbec nevyžaduje.
28. Krajský soud nemíní nijak zlehčovat obtíže, které žalobce již ve správním řízení vyjádřil, tj. že levou ruku má svislou, nefunkční podél těla a i v pravé ruce má žalobce funkční postižení – lehkou parézu, což vyplývá z lékařských nálezů. Dle dostupných lékařských zpráv však má žalobce v pravé (dominantní) ruce stisk přiměřený, což odpovídá i závěrům sociálního šetření, podle nichž někdy krájí sám také maso. Nebylo proto zjištěno, že by funkční postižení (ač významné) bylo natolik vážné, že by žalobce potřeboval při porcování stravy v přijatelném standardu každodenní pomoc jiné osoby.

29. Za schopnost zvládat základní životní potřebu mobilita se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat *ustávání a usedání, stoj, zaujímat a měnit polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, otevírat a zavírat dveře, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je*. Do pojmu „mobilita“ jsou vtěleny aktivity fyzického rázu, které postižené osobě umožňují vlastními silami se pohybovat, nikoliv schopnosti smyslové a duševní, které se hodnotí v rámci základních životních potřeb orientace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 3 Ads 238/2014 – 21). Pokud tedy žalobce namítá, že mu způsobuje potíže zakoupení jízdenky na určitý čas a hlídání času odjezdu, nemá tato skutečnost ve vztahu ke zvládání potřeby mobility žádnou relevanci.
30. Z posudkového závěru vyplývá, že žalobce nemá těžkou funkční poruchu pohybového aparátu, dolní končetiny poskytují opěrnou funkci, je schopen chůze krok za krokem, chůze po schodech i nástupu a výstupu z dopravního prostředku. Tyto úvahy jsou v souladu se závěry posudkových lékařů i výsledky sociálního šetření, podle něhož se žalobce pohybuje po bytě nebo kolem domu bez pomůcek a po schodech s přidržením zábradlí. Na delší vzdálenosti ho vozí rodina autem. Na těchto závěrech nic nemění ani skutečnost, že v průběhu sociálního šetření nebyla v terénu „testována“ schopnost žalobce chodit po nerovném povrchu. Je zřejmé, že žalobce je v důsledku svého nepříznivého zdravotního stavu v chůzi a pohybu určitým způsobem omezen (cirkumdukce, napadání na levou nohu atd.), dostupné podklady však poskytují dostatečnou oporu závěru, že žalobce základní životní potřebu mobility, včetně chůze po nerovném povrchu, v odpovídajícím standardu zvládá bez pomoci jiné osoby.
31. Skutečnost, že žalobci byl bezprostředně po úrazu v roce 2006 v rámci rehabilitace poskytnut invalidní vozík, sama o sobě nevypovídá nic o jeho zdravotním stavu současném, tj. v době vyhotovení lékařského posudku, neboť nelze směšovat akutní potřebu vozíku v rámci rehabilitace a dlouhodobý zdravotní stav posuzované osoby.
32. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nutno zrušit pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť žalovaný vycházel z neúplného a nepřesvědčivého posouzení otázky zvládání základní životní potřeby orientace. V dalším řízení bude třeba posudkové závěry posudkové komise doplnit tak, aby z nich bylo zřejmé, zda je žalobce orientován v čase, případně do jaké míry, a jaký vliv má tato skutečnost na zvládání potřeby orientace.

V. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaného váže právní názor krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žádné ovšem neuplatnil. Proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení ex lege (§ 60 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 22. února 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.